

Ps 74 (73) /wg BT wyd. 4/

¹ *Pieśń pouczająca. Asafowy.*

Dlaczego, Boże, odrzuciłeś na wieki,
płoniesz gniewem przeciw owcom Twojego pastwiska?

² Pomnij na Twoją społeczność, którą dawno nabyłeś,
na pokolenie, które wzięłeś w posiadanie,
na górę Syjon, gdzie założyłeś sobie siedzibę.

³ Skieruj Twe kroki
ku ruinom bez końca:
nieprzyjaciel wszystko spustoszył w świątyni.

⁴ Ryknęli Twoi przeciwnicy w środku [Namiotu] Spotkania,
zatknęli swe proporce.

⁵ Można było ich poznać jak tego, co wznosi wysoko
siekiery wśród gąszczów.

⁶ Wszystkie jego bramy wyłamali razem,
zniszczyli toporem i kilofem.

⁷ Na pastwę ognia świątynię Twoją wydali,
doszczętnie zbezczęścili przybytek Twego imienia.

⁸ Rzekli w swym sercu: «Razem ich zniszczmy!»
Spalili w kraju wszystkie miejsca świętych zgromadzeń.

⁹ Już nie widać naszych znaków i nie ma proroka;
a między nami nie ma, kto by wiedział, jak długo,

¹⁰ jak długo, Boże, będzie urągał nieprzyjaciel?
Czy wróg na zawsze będzie bluźnił Twemu imieniu?

¹¹ Czemu cofasz swą rękę
i trzymasz swą prawicę w zanadrzu?

¹² Bóg jednak od początku jest moim królem,
który na ziemi sprawia ocalenie.

¹³ Ty ujarzmiłeś morze swą potęgą,
skruszyłeś głowy smoków na morzu.

¹⁴ Ty zmiażdżyłeś łby Lewiatana,
wydałeś go na żer potworom morskim.

¹⁵ Ty otworzyłeś źródła i strumienie;

Ty wysuszyłeś rzeki stale płynące.

¹⁶ Twoim jest dzień i noc jest Twoja;

Ty światło i słońce utwierdziłeś.

¹⁷ Ty ustanowiłeś wszystkie granice ziemi;

Ty utworzyłeś lato i zimę.

¹⁸ Pamiętaj o tym: wróg Cię lży, Panie,

a lud niemądry uwłacza Twojemu imieniu.

¹⁹ Nie wydawaj na zatracenie duszy Twej synogarlicy;

o życiu Twych ubogich nie zapominaj na wieki!

²⁰ Wejrzyj na Twe przymierze, bo się napełniły

zakątki kraju jękami i przemocą.

²¹ Niechaj uciśniony nie wraca ze wstydem:

niech ubogi i biedny chwałą Twoje imię!

²² Powstań, o Boże, prowadź swoją sprawę;

pamiętaj o zniewadze, którą co dnia wyrządza Ci głupiec.

²³ Nie zapomnij o krzyku Twoich przeciwników;

zawsze się podnosi zgiełk powstających na Ciebie.

Nieprzyjaciel wszystko spustoszył w świątyni. Psalm 74 jest błaganiem wznoszącym się z ruin zbeszczeszczonych przez wrogów i zniszczonej świątyni w Jerozolimie. Ona dzieli los całego kraju i ludu Izraela. W tej modlitwie padają pytania: dlaczego, Panie, to nas spotkało? Jak długo, czy na zawsze? Do tej modlitwy, która prawdopodobnie powstała po zniszczeniu Jerozolimy przez Babilończyków (586 r. przed Chr.), lud Izraela powracał w ciągu wieków w tragicznych doświadczeniach narodowych i osobistych.

Bóg ... na ziemi sprawia ocalenie. Wobec dramatu zniszczenia Psalmista umacnia wiarę przywołując obraz Boga Jahwe panującego nad całą ziemią i zapewniającego ocalenie swemu ludowi. Przecież Bóg, który ujarzmił wody mórz i ich potwory, który zapewnia ziemi pokój, jest w stanie pokonać każdą ludzką potęgę.

Pamiętaj., nie zapominaj! Psalmista ośmiela się wzywać Pana, aby „pamiętał” o bluźnierstwach wrogów, a więc nie przebaczył im i ukarał ich. Jak też, aby Bóg „nie zapomniał”

o swym ludzie, zwłaszcza o ubogich i uciśnionych, i przyszedł im z pomocą. No cóż, do doskonałego zawierzenia Bogu spraw naszego życia, bez pouczania Go, co ma czynić, ciągle trzeba nam dorastać.

Wszchemogący Panie, w trudnych doświadczeniach naszego życia udziel nam łaski ufności i przyjdź nam z pomocą. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv